

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 13, 2012

ansvarig utgivare: Bertil Thörn
utgivningsdatum: 2012-06-29

TILLBAKA I DET GAMLA VANLIGA

Då kör vi på igen. Nu i det "gamla" utförandet. Jag har förstått att det finns flera som tycker att det var bra att vi nu håller oss till rak och enkel text. Men om ni har synpunkter på saker vi skulle kunna göra, som snyggas till utförandet, men ändå är inom den här ramen, så tar jag tacksamt emot förslag.

SOMMARNUMRET - HÖSTNUMRET

Sommarnumret av vår medlemstidning är nu utskickat till samtliga. Och jag har redan börjat skriva på höstnumret. Det kommer att bli lite av ett temanummer. Det är nämligen så att det i år är 150 år sedan det stora indianupproret i Minnesota inträffade. Det var huvudsakligen under ett par mycket blodiga veckor i augusti 1862 som kanske så många som mellan 700 till 800 vita nybyggare och soldater - män, kvinnor och barn - fick sätta livet till. Det är därmed ett av mest offerkrävande indianuppror som förekommit i USA, bortsett från mycket tidiga strider med rent militära förband i östra USA.

Det här är händelser som i år uppmärksammas i USA och speciellt då naturligtvis i Minnesota. Det är också lite därför som vi i år har utformat vår resa så att vi ska kunna uppleva en del av dessa aktiviteter. Vi kommer att besöka många av de platser som hemsöktes av kriget och vi kommer att göra det i stort sett bara en vecka före den exakta 150-årsdagen.

Det är också för att påminna om de här händelserna som höstnumret helt och hållet kommer att handla om dessa händelser.

Nu hade jag visserligen en intressant artikel skriven av Dan Jibreus, som låg färdig och egentligen borde ha kommit redan i höstnumret, men jag hoppas att Dan ursäktar, att jag ändå gör den här prioriteringen. Dans artikel får vi därför i årets vinternummer, i december. Men den som väntar på något gott... Och för resten så är det inte så långt till jul. Det har ju redan vänt och är nu på väg mot att bli mörkare. Tänka sig...

SOMMARNUMRETS OMSLAGSBILD

Vår medlemstidskrifts sommarnummer hade hämtat sin omslagsbild från en tavla målad av Eanger Irving Couse, föreställande cayusehövdingen Five Crows betraktande en tillfångatagen vit kvinna. Det finns en historia bakom den här bilden som det kan vara intressant att nämna något om. Tavlan har kort och gott kallats "The Captive" och den var tidigt föremål för en hel del åsikter bland dåtidens konstkritiker. Inte minst bland sådana som såg såväl rasistiska som vissa sexuella signaler i den. En första fundering man kan ha, när man ser på bilden, är om kvinnan är levande eller död? Blodet på handleden ser ut att vara färskt, men hennes bleka ansiktsfärg kan få en att tro att hon är död. Men kvinnans ansiktsuttryck ska enligt historien egentligen signalera något helt annat...

Konstnären:

Eanger Irving Couse föddes 1866 och växte upp i Saginaw, Michigan, där han kom i kontakt en hel del med chippewaindianernas kultur. Han studerade konst vid "Art Institute", i Chicago, "Art Students League", i New York och "National Academy of Design". Tjugo år gammal flyttade han 1886 till Paris, där han under det närmaste årtiondet studerade vidare vid "Académie Julian" och kanske också vid "Ecole des Beaux-Arts". Couse vistades sedan sommartid i Taos från 1903 till 1927, då han definitivt gjorde Taos till sin hemstad. Där var han en av de sex tillskaparna av "Taos Society of Artists". Mest känd blev han för sina indianmålningar, som reproducerades i de kalendrar som gavs ut av järnvägsbolaget "Atchison, Topeka, and Santa Fe Railway

Company".

Tavlan:

Tavlan vi nu talar om - "The Captive" - målade han 1891. Det var inte helt ovanligt för honom att skapa tavlor med en historisk bakgrund. Just den här tavlans bakgrund är följande.

1838 kom doktor Marcus Whitman och hans hustru Narcissa till Oregon Territory för att etablera en missionsstation bland cayuseindianerna. Allt gick väl ända till en mässlingsepidemi bröt ut bland indianerna. Även om doktor Whitman gjorde vad han kunde för att bota de insjuknade indianerna så svarade de inte speciellt väl mot hans kurer. Arga och rädda anklagade indianerna då doktor Whitman för att medvetet förgifta dem i syfte att komma över deras land.

Sent i november 1847 attackerade de så missionen och mördade en stor del av personalen där, inklusive doktor Whitman och hans hustru. Ett antal andra togs tillfånga. Bland dem Lorinda Bewly. Lorinda, som var sjutton år, tjänstgjorde som lärare vid missionen. Hon räddades undan döden av en cayusehövding vid namn Five Crows. Anledningen till det var att Five Crows fick för sig att det skulle vara intressant att ha en vit kvinna som sin hustru. Något som inte den unga Lorinda, av förståeliga skäl, såg som särskilt lockande.

Det är det här förhållandet som Couse har tagit fasta på och försökt åskådliggöra i den här målningen. Vi ser den unga Lorinda liggande på marken i hövdingens tipi, medvetslös och med blodiga handleder efter att desperat ha kämpat emot Five Crows försök att få henne att acceptera sitt erbjudande. Vi ser Five Crows sittande på golvet, stirrande på henne, oförmögen att förstå hennes motstånd mot honom. Genom den här bilden vill Couse visa på de två kulturernas olikheter i synen på samlevnad och äktenskap, där ingendera parten kunde förstå den andra.

Historiskt vet vi att Lorinda fortsatte att avvisa Five Crows erbjudanden och efter två veckor accepterade han detta faktum och lät göra känt, att han kunde tänkas sälja henne mot en väl tilltagen ekonomisk ersättning. En summa som också betalades av briterna vid Fort Vancouver, som alltså köpte henne fri, genom att betala vad han ville ha i form av tobak, filter och ett gevär. Det lär ha varit Couse egen hustru som stod (låg) modell för bilden av Lorinda Bewly.

SENASTE NYTT FRÅN PRESTON MILLER OCH FOUR WINDS TRADING POST

Från Preston Miller har jag fått det senaste vad gäller nytillverkat indianskt hantverk. Det är speciellt skinnskjortan nedan som jag skulle vilja lägga vantarna på. \$1850 är ett förvånansvärt bra pris på en så fin sak, även om det naturligtvis är mycket pengar. Dessutom riskerar man ju att få betala både tull och moms när paketet kommer, vilket skulle kosta "skjortan"... (om uttrycket tillåts).

We also have quilled & beaded knifecases, saddle blankets & strike-a-lites, etc.

Contact us for larger detail photos &/or more information. 406 (745-4336)

L to R: **No. Plains-style Tomahawk Drop** Fully beaded & mounted on red saved list wool (27"L). 4"W X 12"L beaded panel. **\$295**

Sioux-style pictorial appliqué beaded Pipe Bag w/quilled lower panel and wrapped top fringes. Diff scene each side. Hangs 48"L. **\$1800**

No Plains 1840 Style Pipe Bag Pony-beaded & red-ochred aged buckskin w/quill wrapped bottom fringes. 33"L. **\$550**

Below: Crow-style Mirror Bag Fully beaded. 9.5"L X 6.5"W Handle calico-lined w/green wool inlay. Quilled fringes. Hangs 36" **\$750**

Upper MO R. style Perforated Buckskin Shirt 1/2 red ochre other 1/2 pictograph designs and multiple quill plaited panel with 2.5" diam quill wrapped horse hair rosette (circled w/lane of pony beads) on each side. Quill-wrapped scalp locks. Chest 46"W-apx. 48"L. Open sleeves and sides. Terrific wall-hanger. **\$1850** (*Det här måste sägas vara ett bra pris för en sådan här fin skjorta!!!*)

Above Right: Early-style Quilled Parfleche Case Nice patina. Quilled slats across top & on drops. Painted design and 28"L side fringes and drop. Looks really old. 12"W. **\$350**

L & R: Classic Sioux style Pipe Bag- Beaded geometric motifs (diff design each side). Quilled bottom panel. Tin cone trim w/red feather fluffs. Nice patina. 5.75"W. Hangs 48" L **\$1250**

Center: Sioux-style Pistol Cases. Unique set. Fully-beaded flag motif w/twisted buckskin fringes and red saved list wool drops. 15.5"L cases (for long-barrelled black powder guns) w/US Cavalry-style Brass Buckle w/heavy latigo belt(2.25"W X 42"max). **\$1150**

Far right: Sioux-style Rifle Case Fully-beaded panels (both sides)w/red wool inlay on smoked buckskin. 6"Widest part X 40"L. Buckskin fringed. **\$950**

Upper Mo River 1840's style Wearing Robe Red ochred with 4 perfect quill wrapped horsehair rosettes (5" diam) and pony-beaded stripes w/red wool tufts. Quill-wrapped drops w/dewclaws. ALL SINEW SEWN. Pictographic war scene horses & riders across top. Fantastic wearable art! Unbelievable attention to detail. apx. 58"W X apx. 50"L (unfolded). **\$2250**

200 år efter 1812 års krig

Det är inte bara det stora siouxupproret i Minnesota som "firar" jämna år i år. Även kriget mellan USA och England om herraväldet i det som då kallades "Nordvästterritoriet", alltså 1812 års krig, är i år jämnt 200 år sedan. Naturligtvis kommer det att uppmärksammas runtom i det område där vi kommer att dra fram under vår medlemsresa i augusti. Här är en liten artikel om det från **INDIAN COUNTRY TODAY**.

The War of 1812 Could Have Been the War of Indian Independence

By ICTMN Staff June 18, 2012

Image courtesy Library of Congress

This print shows Col. R.M. Johnson using a pistol to kill Tecumseh during the War of 1812, at the battle of the Thames in Ontario, Canada.

Today (18 juni 2012) marks the 200th anniversary of the War of 1812, a war all but forgotten in American history books. But what did that war mean for this country's Indigenous Peoples?

The War of 1812 formally began on June 18, 1812 when President James Madison signed the Declaration of War against the United Kingdom. The war was fought for a number of reasons including trade restrictions, the impressment of American merchant sailors into the Royal Navy, the United States trying to annex **Canada**, but also because the British were supporting Native Americans in their fight against American expansion.

Let's face it, many history books miss the main point of the War of 1812 and some even have said the most important thing to come out of the War of 1812 was "The Star Spangled Banner." The war was in fact a major turning point for Native Americans who were struggling to stop white settlers from encroaching on their land.

In *Lies My Teacher Told Me: Everything Your American History Textbook Got Wrong*, James W. Loewen says "*The American Adventure* excels, pointing out, "The American Indians were the only real losers in the war."

After the War of 1812, the United States negotiated more than 200 treaties with Indian nations that involved ceding land, 99 of those resulted in the creation of reservations west of the Mississippi River, reports PBS.org. The Treaty of Ghent—signed on December 24, 1814—ended the war and returned things between the United States and Britain to the way they were before the war.

Loewen also says most history books miss the key outcome of the War of 1812, that in exchange for the United States leaving Canada alone, Britain stopped supporting the American Indians in its fight against the encroaching settlers. "Without war materiel and other aid from European allies, future Indian wars were transformed from major international conflicts to domestic mopping-up operations," Loewen says.

This isn't to say Native Americans didn't win any battles at all after the War of 1812 this was just a major turning point in favor of the United States. The biggest tipping point was **Tecumseh**, a Shawnee leader who brought Native nations together to fight against encroachment. He brought the nations together around his brother's teachings. Tenskwatawa—also known as the Prophet—believed the nations had angered the Master of Life and they needed to go back to the traditional Shawnee way of life.

"What Tecumseh is fighting for is the ability of Indian people east of the Mississippi to hold onto their homelands. Their lands are under siege in the period after the American Revolution. The white frontier is moving into the Ohio Valley, it's also moving onto the gulf plains in the south." R. David Edmund, a historian, says in *We Shall Remain*. "Tecumseh says this has got to stop, we have to stand and all realize that we're in this together... he was a very inspirational man that was able to bring out the very best in those people who supported him and to see beyond any particular tribal affiliation and to realize that this was a struggle that was of greater magnitude."

In a letter to U.S. General William Henry Harrison in 1810, Tecumseh says: "the only way to stop this evil [white settlement of the Indians' land], is for all the red men to unite in claiming a common and equal right in the land as it was at first, and should be now – for it never was divided, but belongs to all... Sell a country! Why not sell the air, the clouds and the great sea, as well as the earth? Did not the Great Spirit [Master of Life] make them all for the use of his children?"

By 1811, there were some two dozen Indian nations following Tecumseh, but to have any chance of protecting their lands against the U.S. an alliance with Britain was needed. That need became even more evident after the Battle of Tippecanoe when Harrison destroyed Tecumseh's home base of **Prophetstown** in Indiana Territory, that same year.

Tecumseh's Confederacy then fought alongside the British to protect Canada from the onslaught of American forces during the War of 1812. Had they not, Canada could look very different today.

"In early August [1812], Shawnee warriors from the Ohio Valley under the great war chief, Tecumseh, fought and won a number of battles with American troops around Fort Detroit," says *The Globe and Mail*. "Ontario, and probably a good part of the rest of present day Canada, would now be part of the United States were it not for the native warriors who overwhelmingly came to the defence of the British Crown in the first year of the War of 1812-1814."

But Tecumseh's defeat at the Battle of Thames in Canada in 1813 was the beginning of the end for Native nations. Tecumseh was mortally wounded and with his death his confederacy fell apart, as did his vision of driving back the white settlers.

“He had a vision to make sure that Indian way of life was going to continue at whatever cost,” Andrew Warrior, Absentee Shawnee, says in *We Shall Remain*.

But the tides had turned dramatically for the Native Americans. Many wonder what could have been had Tecumseh not been defeated.

“He and his brother were trying to get the Shawnee people back to their roots and trying to keep their lands from being taken. He was a visionary,” Kevin Williams, Absentee Shawnee, says in *We Shall Remain*. “And I think today what would have happened if he had succeeded in his plan, it would have changed history.”

And in a way history was changed, by the way it has been presented for so many years. Loewen says the War of 1812 took away part of our history. “As historian Bruce Johansen puts it, ‘A century of learning [from Native Americans] was coming to a close. A century and more of forgetting—of calling history into service to rationalize conquest—was beginning.’ After 1815 American Indians could no longer play what sociologists call the role of conflict partner—an important other who must be taken into account—so Americans forgot that Natives had ever been significant in our history. Even terminology changed: Until 1815 the word *Americans* had generally been used to refer to Native Americans; after 1815 it meant European Americans.”

LELAND ROCK DÖD

Longtime Bighorn battle re-enactor dies at 56

Sad news today out of Montana, where Leland Rock Sr., known to many as Crazy Horse, died Sunday of natural causes.

Crazy Horse, played by Leland Rock of Hardin, charges his horse during the Custer's Last Stand Reenactment east of Hardin in 2009. (Photo by James Woodcock/Billings Gazette)

Rock played Crazy Horse for decades during the Battle of the Little Bighorn reenactment. Organizers say the annual event won't be the same without him.

Susan Olp of the Billings Gazette has the story:

Leland Rock Sr., a longtime actor in the Custer's Last Stand Re-enactment in Hardin, died Sunday.

Rock, 56, who portrayed Crazy Horse for more than 20 years in the annual re-enactment of the Battle of the Little Bighorn, died at home in Hardin of natural causes. Services are scheduled for Thursday at 10 a.m. at Our Lady of Loretto Catholic Church in Lodge Grass.

Dressed in warrior garb and a headdress, he is well known to people familiar with the re-enactment.

“In any brochures for the re-enactments, he's the Indian on the brochure,” said Laurie Tschetter, of Hardin. “He was the face of Native Americans for the re-enactment.”

Rock, who also enjoyed Indian relays, was at ease riding bareback during the performance, Tschetter said.

“He'd been riding bareback so many years, it was second nature,” she said.

Portraying Crazy Horse wasn't his first performing role. According to the re-enactment's website, Rock had a part in the movie "Little Big Man" when he was 14. He also appeared in documentaries about the Battle of the Little Bighorn on the BBC and A&E networks.

Betty Sader, re-enactment secretary with the Hardin Chamber of Commerce, said Rock took the part very seriously.

"And he was so proud to do it, playing that part, that was his life," she said. "And most of his children and grandchildren played parts."

Sader said Rock's son, Leland Rock Jr., will assume the role of Crazy Horse this year, Sader said. The re-enactment is scheduled for June 22-24 just outside the town of Hardin.

Sader said a few moments will be set aside during the 1:30 p.m. show on June 24 to remember Rock.

"He's been a tremendous asset to the entire performance, and he will be missed," Sader said.

Jenna Cederberg

RESEMINNE

Jag har flera gånger efterlyst reseminnen från er. Det behöver inte nödvändigtvis vara från våra medlemsresor, men bör ha någon koppling till Indianland. Så hör nu av er och hjälp till med berättelser om vad ni har upplevt. Bifoga gärna bilder också.

Här är ännu ett minne jag har från en av våra många egna resor. (Jag tror det var 1992).

Det var dagen innan den 4 juli (Amerikas nationaldag). Vi var uppe i staden Browning, på svartfotsindianernas reservat i Montana. Vi hade kommit dit för att ta del av deras parad på nationaldagen. Det var en dag med tunga, mörka moln. Regnet hängde i luften och det var nästan lite halvmörkt, när vi svängde in till War Bonnet Inn, i stadens östra utkant sent på eftermiddagen (eller om det hette War Bonnet Lodge, jag kommer inte ihåg - men det var vid den tiden under alla omständigheter ett respektabelt ställe). Fram till incheckningsdisken. "Hello there - har ni bokat"? Bokat???...nej... sådant gjorde vi aldrig på den tiden. Tyvärr, inga rum, Sorry! It's 4th of July, you know! OK, vidare ner i sta'n. Här måste väl finnas flera hotell... Men sta'n tog rätt snart slut och det fanns inga hotell på vägen tillbaka heller. Upplevelserna begränsade sig till det ordinära utbudet av fyllon i gatuhörnen, ända till att jag fick ställa mig på bromsen, efter att det kommit utstörtande i en vägkorsning ett halvdussin yngre "krigare" barbacka på oskodda hästar i full karriär. Indianlandets mopedungdom, kanske...

Well, tillbaka in på War Bonnet Inn för att fråga om hjälp med att finna något annat i närheten. En vänlig tjej talade om att det tyvärr inte fanns något mera i sta'n. Men hon kunde ju ringa till Cut Bank... Yes, please, thank you... Nästan sex mil österut... men... Tyvärr inget ledigt. Men ni kan ju ändå åka dit och försöka... Okey då, men thanks i alla fall!

Det hade redan börjat mörkna, men österut gick det. Cut Bank, en liten skithåla, med två motell. Men inga lediga rum. Vad göra? Ja, vi var åtminstone tvungna att äta. Och sedan... next stop, Shelby... fyra mil till!!! Shelby, en ännu mindre skithåla längs järnvägen. Tvåhundravagnarstågen, lastade med japanska bilar i dubbla våningar, på väg från Seattle till Chicago, kom i en jämn ström hela natten och tutade sina stipulerade fyra signaler (och ibland någon extragång - troligen bara på jäkelskap) i korsningen utanför den lilla truckstop, där de faktiskt hade ett rum ledigt, som vi fick. Rum, ja... det var väl snarare en garderob, där man ställt in ett par sängar. Väskorna fick vi ha kvar ute i bilen. Men å andra sidan kunde vi ju backa ända upp till dörren, som för övrigt inte gick att låsa... Snart kändes tågens tutande som en välkommen omväxling mot luftkonditioneringens gnisslande, knirkande och skramlande. Men natten gick och efter en traditionell truckstopfrukost tidigt på morgonen, med en sådan där tuggummituggande 60-talsservitris, komplett med häftig makeup och tuperat hår och en tämligen uttråkad min - ni vet det där: "Hi folks..., coffee...?" - var det bara att ta itu med de tio milen in till Browning igen.

Staden redan full av liv. Mängder av indianer överallt. Men vi passade på att göra ett kort besök på det lilla muséet (där scener i filmen War Party spelades in) och så ett besök hos konstnären och samlaren Bob Scriver. Fick komma in i hans ateljé, där jag träffade mästaren i egen hög person och köpte direkt av honom själv en liten buffelskalle gjuten i gips.

Så var det bara att ta plats längs huvudgatan och vänta på paraden. Indianerna hade kört upp sina pickups på gräsremsan bakom trottoaren, där de sedan hade dukat upp med tältstolar för hela släkten. Men vi hittade en bra plats, där vi kunde sitta direkt på trottoarkanten och där vi hade bra utsikt. Timmarna sniglade sig fram, men efterhand tätnade leden bakom oss. Närmaste granne blev en stor indiansk familj från Kanada. En familj med mängder av barn. Härligt nyfikna barn, som det inte var svårt att få kontakt med. En liten grabb, kanske sex år, var speciellt nyfiken. Antagligen hörde han att vi pratade främmande språk. Så han höll sig hela tiden i närheten.

Så började det äntligen dra ihop sig och snart förstod man på högtaleriets svada och publikens reaktioner att paraden nog var på gång nere i gatan. Och där kom de. Man såg alla fanorna som bars i spetsen på paraden och snart började de passera revy. Fantastiska dräkter, otroligt utstyrda hästar, unga som gamla indianer, krigsveteraner, politiker, brandkårens bilar... ja, alla ni som har upplevt en 4:e juliparad vet hur det är...

I vanlig ordning var staden full av lösspringande hundar. Hundar av alla de storlekar, sorter, blandningar, you name it... En speciell liten tuffing, av ett definitivt obestämbar ursprung, och med den skitigaste gulvita päls man kan tänka sig, fick tydligen för sig att jag var en säker punkt att ha som sin reträttplats, så han kom och lade sig på mina fötter. Men varje gång en grupp hästar kom förbi så for han upp och ut i gatan, vilt skällande på hästarna, varefter han med en stolt min kom svansande tillbaka till mina fötter. Då kunde inte den lille sexåringen hålla sig längre, utan kom fram till mig och frågade:

"Ska du ta den med dig hem?"

"Nej, vet du vad, det kan jag inte. Jag bor så långt härifrån."

"Var bor du då?"

"Ja", jag funderade ett tag. Hur förklarar man för en sexårig svartfotspojke var Helsingborg ligger? "Jo, jag bor i ett land som heter Sverige, som ligger jättelångt borta härifrån. Man måste flyga för att komma dit. Och var bor du någonstans, då?"

"I Kanada. Vi är här och hälsar på våra kusiner."

Aha, här var kanske något man kunde utveckla vidare.

"Kanada... jasså..., vet du att Sverige slog Kanada i ishockey i vintras?"

Stora ögon och en stunds tystnad, medan pojken såg bort mot sin familj. Så vände han sig till mig igen och frågad:

"Var du med då?????"

Så mycket för kanadensiska indianer och deras kunskaper om internationell ishockey.

ANTALET MEDLEMMAR

I skrivande stund har antalet medlemmar glädjande nog ökat lite igen. Vi är just nu 176 stycken. Tillkomna medlemmar är Ann-Mari Svensson i Visby och Mats Lindvall i Bromma, som vi nu hälsar välkomna i kretsen.

Bästa sommarhälsningar, nu när regnet riktigt rinner ner... nej, forsar ner... och temperaturen - ja den ska vi bara inte prata om... Men det blir nog snart värmebölja så att man smälter bort...

Bertil Thörn